

FELSŐKRISZTINA

2011. NAGYBÖJT

Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9., telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 5 és 6 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

délelőtt 9–12, délután 1/25–1/26-ig

Egyházközségünk elmúlt esztendeje

A tavalyi év a Papság éve volt. Imádkoztunk közösségben és egyénileg is, hogy papjaink hivatásukat jól végezzék, és új hivatások fakadjanak magyar földön. Volt miért imádkoznunk, hiszen a magyar papság létszáma további visszaesést mutat, mert az egyházi rendet választók száma alacsony.

Az idei esztendő a püspöki konferencia szándéka szerint a Család éve. Ugyanúgy imádkoznunk kell a családokért, az anyai–apai hivatásokért, és támogatnunk kell a családok életét lelkiileg, szellemileg és anyagilag is. Sajnos hazánkban ijesztően sok a negatívum a család, a házasság körül. Kevés egyházi házasságot kötnek, sőt a polgári házasságok száma is nagymértékben csökkent. Nagyon magas a válások száma, százazrek élnek csonka családban. Mindezek a társadalom és az egyház kárára is vannak. Ez súlyosan érinti saját gyermekeinket, unokáinkat is.

Az elmúlt évben olyan lelkipásztorokat hívtunk beszélgetésre, akik itt szolgáltak nálunk, hogy szóljanak életükről, arról, hogy hogyan érezték magukat nálunk, és mit tesznek manapság szolgálata helyükön.

(Folytatás a 3. oldalon.)

Lelkigyakorlaton a schola

Családforum

Az Esztergom–Budapesti Főegyházmegye családreferatúrája családforumot tartott „Jól bevált példák a családpsztorációban” címmel. A módszerek bemutatásával segítséget kívántak nyújtani a plébániáknak és közösségeknek, hogy a Család évében hogyan állíthatnák a középpontba a család eszményét, és milyen módon erősíthetnék a családokat és segíthetnék lelki megújulásukat hosszabb távon is.

Az egybegyűlteket *Bitsánszky Jánosné* egyházmegyei családreferens köszöntötte, majd *Blankenstein Miklós* pasztorális helynök buzdította arra, hogy a családok fogjanak össze, működjenek együtt papjaikkal, imáikban hívják segítségül a Szentlelket, s így váljanak világi tanúságtevőkké, akik az élet és a család örömét hirdetik és ünneplik.

(Folytatás a 4. oldalon.)

A nagybőjti triduumot nagyhétfőn, nagykedden és nagyszerdán az esti 6-os mise keretében **Bolbertitz Pál** professzor tarja.

A jeles teológus és hitszónok immár plébániaközösségünkhöz tarozik, hiszen karácsony óta ő mondja a vasárnapi fél 11-es szentmisét.

Ülésezett a képviselőtestület

A képviselőtestület legutóbbi, február 11-i ülésén először *Horváth Lászlóné* beszámolóját hallgattuk meg a 2010. év zárszámadásáról és a 2011. év költségvetéséről. A tavalyi bevételek a tervezettnél magasabbak voltak, ezen belül jelentősen nőtt a célgyűjtésekből származó összeg és az urnatemető bevétele, kis mértékben csökkent az önkéntes hozzájárulás és a persely bevétel, jelentősen csökkentek a kamatok.

A kiadások is a tervezetthez közeleiek voltak, a két legnagyobb tétel a Keresztelő Szent János-szobor elkészíttetése (10 millió Ft) és a beruházási, felújítási célra fordított összeg (17 millió Ft).

A zárszámadást a képviselőtestület egyhangúlag elfogadta.

Az idei költségvetést illetően a tervezés alapja a tavalyi év. Új kiadási tételként (50 millió Ft) jelentkezik a templom halaszthatatlan külső felújítása (tetőzet, szigetelés stb.). A képviselőtestület ezt is egyhangú igen szavazattal fogadta el.

A templomfelújítási munkák előreláthatólag húsvét után kezdődnek és néhány hónapig tartanak. Ez idő alatt – ha szükséges – a hétköznapi szentmiséket a plébánia nagytermében tartanánk, míg a vasárnapiakat szabadtéren. A kivitelezővel való egyeztetés után dől el, hogy a munkálatok mikor és mennyiben fogják zavarani a szertartásokat.

A plébánia régi leltára helyett új készül. Ennek elvégzését a berendezési tárgyak és használati cikkek esetében *Pécb Antal* és *Béres György*, az értékesebb könyveket illetően *Szende Ákos*, *Pongrácz Judit* és *Kovács Ádám* vállalta.

Ahogy arról külön felhívásban is értesülhettek a hívek, az idén június 29.–július 3. között ismét lesz plébániai tábor Bodajkon. *Béres*

György elmondta, hogy megtörtént a hely lefoglalása, a napokban várható az előleg számla beérkezése. A főszervezők ugyanazok, mint tavaly: *Béres György*, *Molnár Károlyné Zsuzsa* és *Tóth Zoltán*. Őket segíti *Csekő Imre* és *Gémes Alma*. A főszervezők ötleteket és programgazdák jelentkezését várják. *Hornyik Henrik* ismét vállalta a gépkocsival nem rendelkezők busszal való oda-vissza szállításának megszervezését.

A plébános úr bejelentette, hogy június végén hazatér Moldvába *Varga András* atya. Mivel új káplán érkezése legkorábban augusztusban várható, a közties időre kiegészítőként Erdélyből *Györgydeák Lajos* atya fog érkezni.

Az idén lejár a képviselőtestület mandátuma. Az új választás a már bevált módon, az ősz folyamán történik. Ennek első lépése a meghirdetés lesz, melyet a jelöltek ajánlása követ. A kialakult rangsor alapján a plébános úr kiegészíti ezt saját jelöltjeivel, és megkérdezi a jelöltektől, hogy megválasztásuk esetén vállalják-e a tisztséget. Az igennel válaszolókra lehet majd szavazni. A választás utolsó lépéseként a megszavazott képviselők megválasztják maguk közül az új világi elnököt.

Márton atya bejelentette, hogy április 2-án kerttakarítás lesz, amelyre várja a segítőköt.

Lukács Krisztina és *Csekő Imre* a templom hangosítási problémáira hívta fel a figyelmet. *Horváth Lászlóné* megkérte a Műszaki Bizottságot, hogy vizsgálják meg a helyzetet, és tegyenek javaslatot a javítás módjára.

Hajas György felvetette, hogy az urnatemető bejárata beázik. Konzultál a tervezőkkel (*Müller Ferenc* és *Szauer Tiborral*) a hiba javításának lehetőségeiről.

Kovács Ádám

Az én keresztem

Sötétén, keményen rajzolódik ki a megkínzott Krisztus testének képe a kereszten.

Mögötte azonban felragyog az igazság valósága.

Én is sötétnek és keménynek érzek néhány dolgot az életemben.

Milyen keresztet látok az életemben?

- testi szenvedést?
- elmulasztott lehetőséget?
- olyan konfliktust, amellyel szemben tehetetlen vagyok?
- hibás döntést, és annak súlyos következményeit?
- felelősséget valakiért?
- csalódtam valakiben?
- anyagi nehézségeim vannak?
- egyéb gondjaim....

Miért nyomasztanak engem ezek?

- mert ezáltal korlátozódik az önrendelkezésem?
- mert alig bírom elviselni a jövő bizonytalanságát?
- mert úgy érzem, hogy a sors igazságtalan velem?
- mert nem tudom jóvá tenni az okozott kárt?
- mert nem vagyok képes megbocsátani?

Hogy bánok a keresztjeimmel?

- ráirányítom-e tudatosan figyelmet az ajándékul kapott jóra? Vagy átadom magam az önsajnáltnak az engem nyomasztó dolog miatt?
- kereszt vagyok-e mások számára a magatartásommal?
- beszélek-e a fájdalomról másokkal; hagyom-e hogy segítsenek?
- segíték-e a másik embernek a keresztjét hordozni?
- bízom-e Istenben, hogy az életemet kiteljesíti?
- az égi Atya gyermekének tartom-e magam?

Fordította: Bori Zsuzsa

Egyházközségünk elmúlt esztendeje

(Folytatás az 1. oldalról.)

Így itt járt *Hajnal György* és *Hajnal Róbert* egyházmegyes atya és *Kelényi Tibor* jezsuita is. *P. Horváth Achilles* ferences atya volt nagyböjti szónokunk. Áprilisban *Székely János* püspök úr szolgáltatta ki a bérmálás szentségét.

Plébániánk tavaly volt hetvenéves. Az előkészítő lelkigyakorlatot *Molnár Béla* plébános úr tartotta. Az ünnepi szentmisét *Takács Nándor* nyugalmazott székesfehérvári püspök úr mutatta be templomunkban. Erre a jeles ünnepre külsőleg és belsőleg is felújítottuk a plébániát. Keresztelő Szent János bronz szobrát állítottuk fel a szentélyben, amelyet *Szmrecsányi Boldizsár* szobrászművész készített. A szentély liturgikus tere is megújult.

Ünnepünkhöz tartozott plébániánk első közös tábora Bodajkon, ahol négy napon keresztül mintegy százötvenen élhettük át az együttlét örömet.

Az adventi gyertyagyújtásokat *Vargha Miklós Péter* tisztviseletlepi plébános úr vezette. Az elmúlt évtől vasárnapi misézést vállalt nálunk *Bolberitz Pál* professzor, valamint *Pákozdi István* egyetemi lelkész is.

Ami az anyagiakat illeti: a kedves hívek – mintegy 1300 család és egyén – 12 millió forintot adtak egyházi hozzájárulásként, amit egyházi adóként szoktunk emlegetni. A kézi és a fali perselyekben 13 millió forintot találtunk. Isten fizesse meg az adományokat! Banki kamatunk 7 millió forint volt. Az önkormányzat egymillió forintot adott járdaépítésre, sajtóra és az énekkarnak. Ezt is megköszönjük. Kiadásaink évről-évre egyre jobban növekednek. A közüzemi díjak (villany, gáz, csatorna-víz, telefon) értéke 2,7 millió forint, az alkalmazottak, a papság fizetése négy millió forint volt. Beszerzéseink az elmúlt évben: hűtőszekrény, fénymásoló, mikró, valamint a szentély székei, hétszázezer forint értékben. Karitásunk 1,2 mil-

lió forinttal gazdálkodott, amely összeget kiosztott a rászorulóknak, családoknak. A főegyházmegyének különféle gyűjtések címén – hat volt ebben az évben – 3 millió forintot fizettünk be, a központi hozzájárulás pedig 2 millió forint volt.

Hittanosaink száma 176 gyerek, ebből 110 a négy iskolában, 66 pedig a plébánián tanul. Ez enyhe csökkenést jelent az előző évhez képest. Plébániánkon 38 keresztelés, 24 elsőáldozó, 10 bérmálkozó, 7 esküvő és 126 temetés volt.

Györgydeák Márton
plébános

Családfórum

(Folytatás az 1. oldalról.)

A család örömét szeretné a főegyházmegye megmutatni Európának március 31-én, csütörtökön. Az Európai Unió elnöksége ugyanis azon a héten tárgyalja Budapesten földrészünk demográfiai problémáit. Az egyházmegye ezen a napon családtalálkozót tart a Szent István-bazilikában, illetve az előtte lévő téren, ahol többek között az összes jelenlévő családdal együtt élő kép bemutatására is sor kerül, és Erdő Péter bíboros megáldja a családokat. A szervezők több mint kétezer családot várnak a rendezvényre, ezért szeretném plébániánk családait is tanúságtevő részvételre buzdítani.

A családfórumon négy előadást hallhattunk a családpsztoráció különböző területeiről: a családközösségek életre hívásáról és működéséről, a családtáborok szervezéséről, a családok bevonási lehetőségeiről a liturgiába és a családi imáról. Az előadásokat követő szekcióbeszélgetéseken további ötleteket kaptunk, amelyeket remélhetőleg plébániái közösségünk életében is hasznosítani tudunk.

A családfórumon átvehettük a főegyházmegye *Szövetség a szeretetben* című családévi programismertetőjét. E füzetek, amelyek megtalálhatók templomunk kijáratánál, áttekintést adnak a Család évével kapcsolatos eseményekről.

Hernádyné Szemere Rita

Egy hitoktató naplójából

Jó változtatni

Évekkel ezelőtt egy katolikus szakiskola fiataljaival beszélgettem a Lelki labornak nevezett kis osztályteremben. Katolikus hitünk alapjait igyekeztem megismertetni velük, hogy az később majd életük alakításában segítségükre legyen.

Az egyik fiatal megjegyezte: Tanár úr, kár velünk foglalkoznia, minket már nem lehet nevelni. Nem vagyunk kisgyerekek. – Tudom, de az én céloom más – válaszoltam. Azt szeretném elérni, hogy te neveld önmagadat! – Igen? Viszont az én véleményem szerint mi már nem változunk – jött a gyors válasz. – Próbáljuk meg! Talán lesz eredménye – javasoltam.

Tudtam, hogy ő is igen hátrányos helyzetű családból jött, mint sok hasonló társa. Így különösen igyekeztem segíteni lelki-szellemi fejlődésüket. Ezért a hitre nevelést tartottam fontosabbnak a vallásoktatással szemben. A krisztusi értékeket, erényeket igyekeztem vonzóvá és mindennapi életükbe beépíthetővé tenni. Felkínáltam, hogy ezeket megismerve, majd felelősségteljesen tudjanak választani, és döntésükért vállalni a következményeket is.

Három év múlva, befejeződött a szakképzési idő és kézbe kapták bizonyítványukat. Ilyenkor, minden évben megkértem őket, hogy a Lelki laborban – most már szabadon –, írják le véleményüket az itt töltött időről. Miben gazdagodtak vagy mit hiányoltak. Nagyon sok elismerést kaptunk, ami to-

vábbi munkánkat segítette. A fent idézett fiú leírta, köszöni a biztatást, mert megtapasztalta, hogy lehet változni és jó változni!

Minden nevelés célja az önévelésre készítés. Hiánylények vagyunk. Szüntelen szellemi-lelki, erkölcsi értékekkel kell gazdagítani magunkat. Ehhez viszont akarat erő is szükséges, ami szintén csak napi „edzésekkel” fejleszhető. Nagyböjt alkalmas erre. Fontos, hogy uralkodni tudjak ösztöneimen, indulataimon, rosszra hajló természetemen. Meg kell szerezni a készséget, hogy szabadon tegyem a jót és erényes ember legyek. Legyen helyes önismertetem. Szavainkkal is szükséges időnként böjtölnünk, megelőzve, hogy másokat megjegyzéseinkkel esetleg megbántunk. Könnyebb azoknak, akik jó példákat láthatnak maguk körül. A Család évében jó lenne törekedni erre a példaadásra a felnőtteknek is.

Az önévelés életre szóló feladat. Igaz, ha kérjük, segítséget is kapunk hozzá. A napi imádságokon, szentségek vételén keresztül bízhatunk Isten segítő kegyelmében. A nagyböjti idő különösen alkalmas a tudatos önévelésre, a mások felé megnyilvánuló szolgáló szeretetre. Igazi értéket az jelent, ha Isten iránti szeretetből tesszük mindezt! Az Úr adjon erőt és kitartást, hogy mi is megtapasztaljuk a változás lehetőségét és örömét.

Gerber Alajos

Március 15-én 13 órakor

a kis scholából alakult fiúkórus énekel

a Fővárosi Önkormányzat ünnepi megemlékezésén

a Batthyány-örökmécsesnél

(V. ker. Báthory u.–Hold u. sarok)

Engesztelő imaóra a családokért

**„Lángtenger kell
az egész magyar földre
imádságból, hitből
és engesztelésből!”
(Mindszenty József)**

A 2011-es esztendő a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia a Család évévé nyilvánította. Ebben az évben több figyelem fordul a családok felé, és ország-szerte számos program és rendezvény szól a családokról és a családokhoz. (Ezekről többek között a www.csaladeve.hu internetes oldalon is tájékozódhatunk.)

A Család évéhez csatlakozva szeretnénk plébániánk közösségében létrehozni a *családi szent-órán* alapuló, engesztelő imalán-cot – egyházközségünk családjai és a magyar társadalom lelki megújulásáért.

A családi szentóra mozgalmat P. Palánkay Tibor SJ, a Vinculum Caritatis közösség magyarországi alapítója indította el 1946-ban. 1949 végéig kilencszáz egyházközségben alakultak családi szentóra csoportok, amelyek élő hálóként szőtték át az országot. A rendszer-váltás után több helyen is újra megindult az imamozgalom.

A családi szentóra lényege abban áll, hogy egy-egy család a hónap egy választott napján – ott-hon – engesztelő imaórát vállal a saját és a többi család vétkeiért, és könyörög az állapotbeli erényekért. A családok úgy fognak össze egymással, hogy a hónap minden napjára jusson egy család, aki a többiekért imádkozik, és az egyházközségben engesztel.

A családi szentóra célja, hogy a család imádkozó szentély legyen, s

tudatosan akarja és vállalja saját családjának és a többinek keresztényibbé tételét, egységben és hűségben, szentségben éljen.

A családi szentórát bárki veheti: fiatalok és idősek, egyedülállóak és házasok, kiscsaládok és nagycsaládok – egy-egy családtaggal vagy az egész családdal együtt – egyaránt bekapcsolódhatnak az imába. Szeretettel várunk tehát mi is mindenkit, aki vállalja, hogy egy évre elköteleződvé havonta egyszer imádkozik családjainkért. Akik szívesen részt vennének az imalán-cban, azokat kérjük, hogy jelentkezzenek *Hernádyiné Szemere Ritánál*, a 30/265-7890-es telefonszámon vagy a szemererita@gmail.com e-mail címen.

H. Sz. R.

Csendben az Úr előtt

Gyónásaim gyakran visszatérő elemei: „Nem imádkozom eleget. Nincs időm az imára. Nem tudok jól imádkozni.” Pedig, ha jobban átgondolom a napomat, kiderül, az ima tulajdonképpen ott van az életemben... A gyerekekkel a reggeli asztalnál még álmosan elmondott „Szívem első gondolata”, a napközben fel-felröppentett fohászok, a fél egykor késve elhadart Úrangyala, vagy utazáskor a buszon, villamoson, metrón elmorzsolts rózsafüzér töredékek, este az – inkább dinamikus, mint csendes áhítatban – zajló közös családi imák, s talán még ágyba zuhanás előtt – vagy gyakrabban utána –, férjemmel együtt félálomban elmotyogott hálaadások – átszövik napomat.

Így tekintve a dolgot, nem is imádkozom keveset. Csak éppen mindig zajban, rohanásban,

„félíg-meddig jelen” kérek, könyörgök és köszönök. Sokszor meg sem várva, meg sem hallva az oly vágyva vágyott választ. Hiányzik a csend, a hallgatás, az odafigyelés.

Egy-egy lelkigyakorlat alatt aztán megsejtem, milyen is az, végre igazán időt adni Istennek: hátrahagyva a hétköznapi zaklatottságát fokozatosan megnyugodni, elcsendesülni, s felemelni hozzá a szívemet. Nem ostromolni őt, s locsogni neki, hanem egyszerűen nála időzni, élvezni csendes társaságát, megpihenni benne, eltelni vele, belőle tölteni és erőt gyűjteni. Ilyenkor mindig megszületik bennem az elhatározás, hogy ezután majd megpróbálok rendszeresen hosszabb időt szakítani rá. Ám visszatérve a megszokott kerékvágásba, sajnos újra elsodor a sok vélt vagy valós kötelesség és ten-

nivaló. S ismét csak a mélyen lüktető vágyakozás marad.

Ezért örülök, hogy tavaly november óta lehetőség nyílt templomunkban arra, hogy minden hónap második keddjén este fél 9-től egy órás csendes szentségimádat tartunk, amelyre szeretettel hívjuk minden lélekben felüdülni vágyó testvérünket. S köszönjük Márton atyának és *Török Zoltán* sekrestyésnek az e késői órában is nyitott templomot.

Hernádyiné Szemere Rita

Közösségeinkkel együtt imádkozunk

A hittanosok vezetésével
április 8-án,
a képviselőtestület tagjaival
április 15-én
végezzük a keresztutat.

Korlátlanok a lehetőségeink

Miért hallgatnak a katolikusok? Miért nem tanúskodnak az életük lényegét jelentő gazdagságról, a Szentháromság közösségének Istenéről?

A Péliföldszentkeresztre hétvégi elcsendesedésre, s talán egy kicsit ki-kapcsolódásra is visszavonuló schola tagjai februárban ezzel a megrázó, kettős kérdéssel szembesültek *Blanckenstein Miklóstól*, az esztergomi szeminárium rektorától. Ne-sze, neked megnyugvás! Itt ágaskodnak előttem az alapkérdések: Valóban életem éltető közege a Szentháromság szeretetközössége? Valóban tanúskodom róla szóval, tettel, léletemmel?

Miklós atya nem ilyen vagy olyan résztémáról beszélt, hanem a keresztény lét szívééről, a szerető Isten velünk kötött szövetségéről, a vele való együtt járásról, a hozzá növekedésről. Az elmékedések célja az Isten megálmodta szeretetvilág, azaz a keresztény életforma szabad levegőjének érzékeltetése volt: szövetség, bűnbánat (kiengesztelődés), hit (hittapasztat),

szenvetés, úton járó ember.

Egyenként is hatalmas átgondolni való szempontok, melyeket sokszor rövid mondatokba sűrített velős megállapítás vagy humoros anekdota fűszerezett:

– A halál civilizációja azt tartja számon, hogy mim van. Az élet civilizációja azt nézi, kihez tartozom.

– Boldog az, aki Istenben él, a beérkezett ember.

– A liturgia az életre tanít meg.

Mérlegre került az életem: saját benső világom, házasságom, családom, munkahelyem, közösségem. És megszólalt újra a serkentő hang:

Föl, föl, emelkedj, ember, ne lankadj! A kápolna csendje, az erdőbeli séta, a kis tó tükröződő vize, a schola közösségének hite, szeretete segített mindezt valamennyire megérezni, feldolgozni. És végül még egy biztató gondolat: ha magunk körül sok minden elveszni látszik is, korlátlan lehetőségünk van a jóban, a szeretetben. Ha hordozzuk magunkban az isteni mustármagot, a hitet, akkor semmi sem lehetetlen.

Feladatunk az Isten országának újraszervezése *hit* alapon, vagyis a tanúságtétel. Nagyböjt kapujában kellő indítás. Lenyűgözött a sodró lendület, a megvallott hit és az abból fakadó derű. Ahogy 35 évvel ezelőtt is a regnumi közösségbe belépve mélyen megérintett Miklós atya közvetlen, befogadó barátsága. Akkor új világ tárult föl előttem, benne atyák és civilek mélyen megélt istenkapcsolatával, derűjével, mely alapvetően meghatározta életemet. Köszönöm neked, Miklós, a kamaszkori és a mostani muníciót is!

Bartal Péter

Szedő Dénes

Keresztút

I. <i>Futsz az Úrtól hasztalan: áll előtted szótalan.</i>	VIII. <i>Élő fába fejsze vág, mit remél a száraz ág?</i>
II. <i>Élet fáját ölelem: erős, mint a szerelem.</i>	IX. <i>Hegytetőn, hol nincsen út, elnyúlt testem ingyen Út.</i>
III. <i>Kereszt súlya malomkő: földi ember esendő.</i>	X. <i>Mért csupán az ingem kell? Ölts magadra Engem fel.</i>
IV. <i>Szerető szív valabány, egytől egyig mind anyám.</i>	XI. <i>Vas-szögekkel veretem. Aki gyűlöl, szeretem.</i>
V. <i>Gyöngé karral gyámolíts, igaz szívvel felüldíts.</i>	XII. <i>Föld is, ég is elbagyott, két lator közt lankadok.</i>
VI. <i>Vérben ázott arcomat jegykendőül elfogadd.</i>	XIII. <i>Megfeszített Istened szép szelíden ölbe vedd.</i>
VII. <i>Másodízben bukom el. Terbem elnyom s fölemel.</i>	XIV. <i>Földbe tér a búzaszem: kicsírázik csöndesen.</i>

Szedő Dénes (1902–1983) ferences szerzetes, költő és műfordító. Elsősorban a költészet és a rajz kifejezőeszközei álltak hozzá közel, de a zenében, különösen az énekekben is az istenkeresés derűjét élte meg. Minden művészethez és művészihez vonzódott. A diktatúra éveiben a hatóságilag megszabott rendi kereteken kívül maradván, egy budai bérlakás csöppnyi szobájából is mennyei távlatokat tudott nyitni lelki gyermekeinek és művész barátainak egyaránt.

A felszabadult gyermekarcok öröme

Egy májusi délutánon ültem a Fenyőgyöngyén, az erdő szélén. Egy önkéntes könyvét lapozgattam, aki a Dévai Szent Ferenc Alapítvány petrozsényi otthonában dolgozott egy éven át. Az útinaplót olvasgatva ismét felszínre tört bennem a gondolat, hogy kipróbáljam ezt az életformát, amire régóta hívást éreztem. Rövid főhászban azt kértem, ha őszinte ez a vágyam, hadd mehessek.

Hazaérve már kapcsoltam is be a számítógépet, majd nagy levegőt véve lenyomtam az alapítványhoz írt levél végén az e-mail küldése billentyűt. Ezzel elindult életem „kijózanító” éveinek egyike.

A válasz gyorsan jött, s a nyár folyamán Tusnádfürdőre kerültem, ahol bő két hetet töltöttem. Helyhiány miatt itt mégsem maradhattam. Csúnyán pórul jártam, és keserű szájjal, bár a gyerekek és a kollégák szeretettel ragaszkodását is megtapasztalva távoztam. Sokáig nem jött hír, hol folytathatnám. Gondoltam, hogy jól megjártam, fejest ugrottam a semmi-be. Aztán szeptember végén Déváról érkezett egy levél, ahová szakmai képzettségemet ismerve zenét tanítani hívtak.

Dél-Erdély a szórvány magyarság lakhelye. Az idegen város, a román nyelv, az alapítvány legnagyobb háza megijesztett. Első éjszakám ismét ezzel a kérdéssel telt: minek jöttem ide? Aztán bele szoktam. A gyerekek hamar elfogadtak, szinte mindennap megkérdezték, mikor kezdjük a zeneórákat. A közös étkezések, a délutáni tanulóidők, a hétvégi programok összehozták a nevelőkkel és *családjaikkal*. Déván kétszáz gyerek lakik húsz családra elosztva egy-egy nevelővel.

A szórvány lét magával hozza, hogy magyar és román, illetve vegyes házasságból született gyer-

mekek is vannak itt. Sokan az ovi-ban és az iskolában tanulnak meg magyarul, az otthonban természetesen ez a nyelv a hivatalos. Fantasztikus, milyen szépen elsajátítják a gyerekek a magyart. Van, akinek az édesanyja magyar, mégse beszél a nyelvet, mikor idekerül. Hozzá kell tennem, hogy én is tanulgatom a románt. Sokszor viccelődünk is. A gyerekek közül sok a nehéz szociális helyzetből jövő. A közhiedelemmel ellentétben ez nem kizárólag árvaház. Közben túl vagyok egy tüdőgyulladásos – a segítőkész és humorral telt orvos és nővércsapatnak köszönhetően.

Az első hónap a zenei képességek felmérésével telt. Hallhattam román könnyűzenét, népdalokat, kamaszlányt, aki az operát szereti, gitározást, furulyázást. Egy fiatal kolléga hangszerjátékra oktatja a gyermekeket. A zeneórákat három csoportban tartottam az alsós korosztálytól az érettségizőkig, s a kötött és szigorú napirend mellett ez nem volt könnyű, se nekik, se nekem. Kihívás volt az egyszerűbb, mégis élményt adó, színvonalas zenével megszólítani őket. El kel-

lett fogadnom, hogy az egymásra figyelés, a zenei befogadás nem automatizmus számukra.

Műsorunkat a karácsonyi, úgynevezett angyaljárás estéjén adtuk elő. Az ovisok is megtanultak két éneket. Minden kiborulás ellenére megmelengették a szívemet, amikor a koncert előtt a sekrestyében maguktól elfújták a *Hallod-e Jézus* című kánont. A főnöknő meglepetten kérdezte: ezt te tanítottad nekik? Kértem őket, hogy kicsit halkabban daloljanak, mert ez még nem a koncert. Szép este volt. Hangszeres darabokat is előadtak, és versekkel kötöttük össze az énekszámokat.

Januárban már nagyobb bizalommal tértem vissza. Környezetemen is ezt éreztem, sokakban hagyott nyomot a karácsonyi műsor. A gyerekek is vártak. Legutóbb a Magyar Kultúra Napjára készítettünk egy rövid jelenetet. *Kodály*: Fölszállott a páva című művével kísérvé szavalta el négy fiatal a Himnuszt négyféle jelmezben, a magyar nép négyféle korszakát megjelenítve. A kicsikkel folynak az énekórák, bár a farsangra készülve a színház világába is kirándulunk, és egy mesejátékot szeretnénk előadni. *Tótkés Tünde* népdalai országhatároktól függetlenül tovább élnek a gyerekek ajkán, s magamon is észreveszem, mennyi minden ivódott belém a tőle tanultakból. Éneklés közben a felszabadult gyermekarcokat látva, teljes az öröm. Hát még, mikor Kató szalad oda egy puszira, mondván: „Zenetanár bácsi, már alig várom az énekórát!”

A zenei munkán túl ez a dévai belső és külső utazás sok illúzióm eltűnését is magával hozta. Hálás vagyok a fájdalmas felismerésért is, hogy „az élet valóban nem habos torta”.

Nagy Máté

Képzelt beszélgetés, figyelemfelkeltés céljából

– *Hallottam, hogy idén nyáron is lesz felsőkrisztinás tábor. Mit kell tudnunk?*

– Igen, jól hallottad! A tavalyihoz hasonlóan idén is lesz táborunk! Szeretettel várunk benneteket! A jó dolgokat szeretnénk megtartani: ugyanaz lesz a helyszín, a bodajki Tölgyes tábor, hiszen a többféle szálláshely (sátor, faház, családi faház, kőház), a nagy zöld terület, a sportpályák, illetve az étkezési lehetőség olyan adottság, amit idén is szeretnénk kihasználni. A tábor június 29-től július 3-ig (szerdától vasárnapig, négy éjszaka) tart.

– *Van egy ismerős család, aki nem régen költözött a környékre. Jöhetnének ők is a gyerekekkel?*

– Természetesen! Szeretettel várunk minden felsőkrisztinást: a tavalyi résztvevők mellett számítunk az új táborozókra is. A családosokkal együtt részt vesz idén a felnőtt kórusunk, és remélem, hogy ott lesz a fiatalság is.

– *Olyan jó volt tavaly, hogy mindennap volt szentmise, beszélgetés, kirándulás, zeneovi és kézműveskedés. Mi lesz idén a program?*

– Az elmúlt évihez hasonlóan tervezünk idén is. Szeretnénk, ha minden korosztály megtalálna a neki szóló programokat, a kicsiktől kezdve a fiatalokon át az

idősebbekig. Szeretnénk, ha a programszervezésben kiszélesedne a szervezői kör: várjuk az ötleteket, és persze a megvalósításra jelentkező felajánlásokat. Van már valaki, aki játékos ismerkedést vezetne a tábor elején, és van, aki már vállalt egy vetélkedőt is három különböző korcsoport számára. Tudom, hogy vannak közöttünk olyanok, akik szívesen tartanának 1,5–2 órás komoly programot a felnőtt hallgatóság számára, mert olyan ismeretük van egy-egy érdekes témában, ami beleillik a tábor szellemiségébe. Ugyanígy várjuk a fiataloknak szóló programokra a felajánlásokat (tábortűz, beszélgetés, vidám műsor, zenei vetélkedő, akadályverseny, ki mit tud, sportverseny) a helyszín kiváló lehetőséget biztosít mindezekhez. Fontos tudni: a tábor olyan lesz, amilyenné mi tesszük, és ez leginkább a programokra igaz. Biztos vagyok benne, hogy jó szervezéssel, vállalásokkal, felkészüléssel és adni akarással mindenki szép élményeket gyűjthet.

– *Mi a korhatár?*

– Nincs korhatár. Tavaly is nagyon széles korosztály képviseltette magát a néhány hónapos kislánytól kezdve egészen a szépkorúakig. Azok számára, akik ezt igénylik, igyekszünk a kőházban szállást biztosítani, és a tavalyihoz hasonlóan külön buszt is szervezünk a plébániától a táborig és vissza.

– *Miben lesz más az idei tábor, mint a tavalyi?*

– A szervezésbe szeretnénk több embert bevonni. Jó lenne, ha nagyobb előkészítéssel tudnánk a programokat megszervezni, ezért fontos, hogy a jelentkezéskor azok, akik ebben közre tudnak működni, ötletüket, felajánlásukat a felsokrisztina@felsokrisztina.net címen jelezzék.

– *Tényleg, hogyan kell a táborra jelentkezni?*

– Az első lépés, hogy Márton atyánál jelentkezzenek. Mivel a táborhelyet le kell foglalnunk, és előleget is kell fizetnünk, fontos, hogy befizessétek az ötezer forint előleget. A részletes jelentkezési adatokat le lehet adni az interneten (<http://www.felsokrisztina.net> => A plébánia hírei => Online jelentkezési lap) vagy a sekrestyében található formanyomtatványon.

– *Hogyan jutok további információhoz?*

– A gyakorlati tudnivalókról, az elhelyezésről tavasszal adunk tájékoztatást. Ugyancsak készítünk egy kis füzetet a legfontosabb információkról. Tudod... Várj! Most hova rohansz?

– *Bocsáss meg, megláttam Márton atyát, és most jutott eszembe, hogy még mi sem regisztráltunk! A programszervezés kapcsán pedig szintén jelentkezem, van néhány jó ötletem!*

Tóth Zoltán

Most nem az anyakönyv mesél

Legutóbbi, adventi számunkban, az egyházközségben lezajlott bérálásokat mutattuk be, kezdve az első alkalommal, melynek keretében *Serédi Jusztinián* bíboros, hercegprímás 1942. június 3-án 326 gyermeknek, fiatalnak szolgáltatta ki a szentséget. Mivel semmilyen írás vagy fénykép nem maradt fenn a szertartásról, kértük, hogy aki esetleg részese volt, ossza meg velünk emlékeit.

nulóit a mi templomunkba hozta el bérálkozni. Az osztálylétszámok magasak voltak, az ő osztályukba 54-en jártak, és hasonló létszámú lehetett a párhuzamos osztály is. A felkészítés az iskolai hittanórákon történt *dr. Mihalik Ferenc* hittanár és *Fritz* tisztelendő úr vezetésével, templomunkba csak a szertartásra jöttek el.

A szilágyis diákok a bérálás során egységesen az iskolai ün-

tettel a bérálkozókat csak a bérmaszülőjük és egy családtag kísérhette el, Mária nénivel az édesanyja volt ott. A gyerekek a szentmisén osztályonként, közösen vettek részt. A nagyon meleg, júniusi vasárnap délelőttön a zsúfolt templomban többen is rosszul lettek, őket kivezették a kertbe.

A bérálás szertartására a templomkaputól kiindulva, a templomhoz vezető úton hosszú-hosszú sorban, kétoldalt sorakoztak fel a bérálkozók, egyik oldalon a fiúk, másik oldalon a lányok, mögöttük a bérmaszülők. Az akkor tízesztendős Mária néni emlékeiben elevenen él, hogy a nagyobb, 15–16 éves lányok milyen szépek voltak rózsaszín és világoskék hosszú ruháikban. A hercegprímás úr maga bérált meg mindenkit, emlékül szentképet kaptak, melyet Mária néni még ma is őriz.

Köszönjük Rácz Györgynének, hogy fontosnak tartotta emlékei elmesélését, és bátorítjuk a kedves testvéreket, hogy írásban vagy szóban idézzék fel történeteiket, emlékeiket egyházközségünk múltjából, hiszen ez a mi közös történelmünk.

Lukách Krisztina

Serédi Jusztinián bíboros, hercegprímás 1941-ben áldotta meg templomunk alapkövét

Nagy örömünkre a cikk megjelenése után megkeresett bennünket *Rácz Györgyné Úri Mária*, aki kislánként maga is a bérálkozók között volt, és ma is plébániánk területén él. Gyermekai is itt voltak hittanosok, ministránsok. Visszaemlékezéséből először arra derült fény, hogy mi volt az oka a bérálkozók szokatlanul magas számának. Ezekben az években zajlott a krisztinavárosi templom bővítése, tehát ott nem tartottak 1941–42-ben bérálást. A Szilágyi Erzsébet Leánygimnázium – melynek Úri Mária akkor elsőosztályos (mai számítás szerint ötödikes) növendéke volt – ta-

neplóruhájukban vettek részt: sötétkék rakott szoknyát és írásos hímzésű, fehér blúzt viseltek. A nagy létszámra való tekin-

A BEFIZETETT ADÓ EGY SZÁZALÉKÁRÓL

A kedvezményezett adószáma:

1 8 0 7 9 0 9 0 — 1 — 4 3

A kedvezményezett neve: KERESZTELŐ SZENT JÁNOS PLÉBÁNIA
ZENEI ALAPÍTVÁNYA
Ennek kitöltése nem kötelező.

TUDNIVALÓK

Ezt a nyilatkozatot csak akkor töltsd ki, ha valamely társadalmi szervezet, alapítvány vagy külön nevesített intézmény, elkülönített alap javára kíván rendelkezni.

A nyilatkozatot tegye egy olyan postai szabvány méretű borítékba, amely e lap méretét csak annyiban haladja meg, hogy abba a nyilatkozat elhelyezhető legyen.

FONTOS!

A rendelkezése csak akkor érvényes és teljesíthető, ha a nyilatkozaton a kedvezményezett adószámát, a borítékon pedig az ÖN NEVÉT, LAKCÍMÉT ÉS AZ ADÓAZONOSÍTÓ JELÉT pontosan tünteti fel.

Merjünk imádkozni gyermekeinkkel!

Új rovatunkban olyan könyvek ismertetését várjuk a kedves hívektől, amelyek tartalmát, saját életükre gyakorolt hatását szívesen megosztanák másokkal is.

A Család évében kiemelkedően fontosnak tartom, hogy minden erővel segítsük a magyar családok békés, nyugodt légkörét. Úgy gondolom, hogy ehhez az imaélet elmélyítése a leghatékonyabb eszköz.

A közelmúltban találtam rá *Mervay Miklós* könyvére az interneten a Családpasztorációs Iroda honlapjának könyvajánlójában. Örömmel és nagy várakozással vettem meg, hiszen a hatvanas években, amikor én voltam fiatal, ilyen könyvről álmodni sem lehetett. Most unokáim imaéletének egyengetéséhez próbálok és remélek segítséget nyújtani.

A könyv is igazolja meggyőződésemet, hogy a család közös imádkozása erősíti a család összetartozását, a családtagok kapcsolatainak elmélyülését. Segítséget ad ahhoz, miként vezessük gyermekeinket az imádságos mindennapok útjára. Személyes tapasztalataival, szemléletes példákkal mutat utat.

„Minden keresztény a házasságában számíthat Isten kegyelmére. Olyan ez, mint a gépkocsikba kötelezően beépített biztonsági öv. Nem mindenki használja, bár lehetősége, módja volna rá. De aki él vele, annak életét megmentheti a rendszeres használat...”

A könyv elsősorban azoknak kíván segíteni, akik szeretnének imádkozni házastársukkal és gyermekeikkel otthon, a családban, de nem tudják, hogyan kezdjenek hozzá, mert nem így nőttek fel, nem volt erre tapasztalatuk. De hasznosan forgathatják azok is, akiknél már kialakult gyakorlat a közös ima, ők megerősítést nyerhetnek, hogy

helyes úton járnak, illetve új ötleteket is kaphatnak egy-egy felmerülő probléma megoldására.

A szerző gyakorló családapa, katolikus teológus pedagógiai diplomával. Jelenleg a Pázmány Péter Katolikus Egyetem oktatója a hittanárak képzésében. A könyv kiemelkedő érdeme egyszerű nyelvezete, áttekinthető szerkezete, tömör, közérthető megfogalmazásai.

A kötet ára 1500.- Ft, kapható a Kossuth Lajos utcában a Családok és hitoktatók boltjában, valamint egyéb katolikus könyvesboltokban.

Molnár Zsuzsa

Európa ránk figyel!

Demográfiai témák hete az EU elnökség asztalán

Örömünk a család!

Nagyszabású családi ünnep a Szent István téren és a Bazilikában

A családok ünneplése versben, dalban, és tanúságtétellel

Élőkép minden jelenlévő részvételével

dr. Erdő Péter bíboros, prímás, érsek megáldja a családokat

Gyerekek, fiatalok, szülők, nagynénik, nagybácsik, nagyszülők!

**Találkozunk és töltsük meg a teret
2011. március 31-én, 17,30-kor*
Budapesten, a Szent István Bazilikánál!**

Várunk minden korosztályt!

* Gyülekezés 17.00 órától

Ökumené másfél évezred egyházi muzsikájában

Ezzel a címmel tartottak zenés áhítatot a budahegyvidéki evangélikus templomban február 20-án vasárnap. A zenés meditáció a nemrég zárult ökumenikus imahét méltó folytatása volt, hiszen az áhítatot körülölelő, énekszóban megjelenített imádságcsokrot a felső-krisztinavárosi plébánia felnőttkórusa nyújtotta. Nemcsak eszmeiségében, de szervezésben is összeért a két esemény: az imaheti közös alkalmak adták az ötletet a templom lelkészének, *Keczkó Pálnak*, hogy szolgálatra meghívja a kórust.

A karvezető, *Tőkés Tünde* elmondta, hogy 1983-ban alakultak gyermekkórusként, s az évek alatt felnőttkórossá nőttek ki magukat (de a gyermekkórus is működik a mai napig). Alakulásukkor szolgálatra vállalkoztak, így elsősorban a liturgiába illeszkedő gregorián dallamkincsből merítenek.

A bemutatkozásban utaltak arra – és ezt az éneklés minden pillanatában érezhette a hallgatóság –, hogy az Urat szolgálni csak őszinte hitből fakadóan és elsősorban egymást elfogadva lehetséges.

A vasárnap esti áhítat zenei anyagát – az este címéhez hűen – felekezeti és műfaji sokszínűség jellemezte. A műsor *J. S. Bach* evangélikusok számára jól ismert *Ó, jertek, énekeljünk* koráljával indult. Ezt követően egy, az egész kereszténység közös gyökerét jelentő gregorián dallam hangzott el. Megszólt a *Mint a szép híves patakra* genfi zsoltár a református *Maróthi György* feldolgozásában. A *Dicsőült helyeken* zsoltárparafraízis a *Kájoni János* ferences szerzetes által összeállított énekeskönyvben jelent meg először a 17. században, és ma az *Evangélikus énekeskönyvben* (ÉÉ 50) is megtalálható.

A széles értelemben vett ökumené jegyében felhangzott *Thomas Tallis*nak, az anglikán egyházi zene kiemelkedő képviselőjének *If ye love me* című kórusműve. Hallhattuk továbbá *W. A. Mozart*, *G. J. Werner*, *F. Mendelssohn Bartholdy*, *C. Saint-Saëns*, *E. Elgar*, *K. Nystedt* egy-egy darabját, illetve megszólaltak magyar zeneszerzők, *Kodály Zoltán* és *Bárdos Lajos* művei is.

A kórus a bemutatkozásukban kiemelt felnőtté érést igazolta előadásmódjával is: rendezettség, fegyelmezettség és egyben áhítat jellemezte. Így alakulhat ki az a szavakon túli belső odafigyelés, amely az Istennel való párbeszédhez elengedhetetlen.

A művek között elhangzó meditáció is jól illeszkedett az istenkeresés zenei anyagához. *Keczkó Szilvia* szavaival az emberek béke utáni vágyát kutatta, láttatva, hogy annak eléréséhez az emberi erőfeszítések önmagukban kevésnek bizonyulnak; a békét csak az Úrhoz fordulva, vele s benne lelhettük meg.

Zárásként kórus és gyülekezet egy ortodox esti dicsőítést énekelte: *Isten boldog fénye, el nem múló szépsége, szent és áldott Krisztus!*

Az énekkart *Tőkés Tünde* és *Opánszki Dávid* vezényelte, orgonán közreműködött *Hegyi Dániel* és a vendéglátó gyülekezet kántora, *Ecsedi Zsuzsa*.

A művek között fel-feltörő taps is jelezte, hogy a kórusnak sikerült az imádság szavait a hallgatóság érzése szerint megfogalmazni, és így valódi közösséget formálni Budahegyvidéken.

Borókay Réka

Megjelent az Evangélikus Élet február 27-i számában

Nagyböjt szombatjain,
az esti szentmise után
vesperást énekelünk.

„Ajánlatos,
hogy maguk a világi hívők is
imádkozzák a Szent Zsolozsmát,
akár a papokkal együtt,
akár maguk között csoportban...”

(Lit. Konst. 100. §)

Anyakönyv

2010. december – 2011. február

Halottaink

Fehértói Nagy Tibor (73)
 Erdei András (38)
 Dr. Markóczy Miklós (75)
 Kossa Károlyné (87)
 Matyék Károlyné (90)
 Szabó Tamás (67)
 Vojkovics Ferenc (82)
 Fierer Kelemen (77)
 Haasz Antal Viktorné (83)
 Szépkuti Lajosné (64)
 Hiesz Aurél (82)
 Herczeg János (92)
 Csapó Jánosné (92)
 Kiss Györgyné (96)
 Kincsesy Sándorné (87)
 Dr. Csiglián Istvánné (81)
 Vaskó János (72)
 Lovász Jánosné (91)
 Bujna József (82)
 Fleischer Jenőné (86)
 Dr. Badal Mária (92)
 Csiky Jánosné (92)
 Tóth Lajosné (90)
 Borbély István (93)
 Hernády Eleménné (90)
 Horváth Ödön (87)
 Kasza Mihály (62)
 Rózsahegyi Istvánné (94)
 Menkó Istvánné (72)
 Dr. Lénárt Lajos (89)
 Kovács Imréné (89)
 Dr. Zakariás Zoltánné (93)
 Dr. Oláh Andorné (94)
 Serák Miklósné (88)
 Moharos Dánielné (91)

Keresztelések

Pataki Anna
 Pataki Gréta
 Fonódi Zita
 Boros Mária

Pázmánytól Salamon Béláig

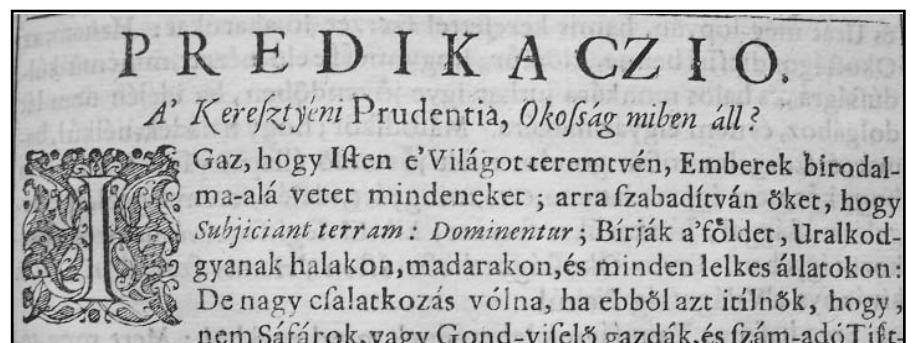
Az elmúlt hetven év alatt – mióta plébániánk létezik – meglehetősen nagy számú, mintegy négy-ötezer könyv gyűlt össze egyházközségünkben: vásárlás, hagyaték, illetve ajándékozás révén. Mind nem is fér el az első emeleti nagy könyvtárszobában, pedig körben a teljes falfelület be van polcozva, egészen a mennyezetig, olyannyira, hogy a felső polcok csak létráról érhetőek el. E gyűjtemény azonban még nem nevezhető könyvtárnak, hiszen még adósak vagyunk nemcsak a pontos számbavétellel, de a szakszerű működést egyáltalán lehetővé tevő katalógizálással is, melyhez – úgy tűnik – ma már nem érdemes a hagyományos cédulás nyilvántartó, illetve kölcsönző rendszert alkalmazni. Egyébként, mikor még a II. világháború előtt az Apor Vilmos teret és a Stromfeld Aurél utat egybefüggően Pilsudski útnak hívták, a 2. sz. alatt (nyilván a plébánián) működött az *Egyházközségi Népkönyvtár*, mint ahogy azt az egyik könyvben talált tulajdonosi bélyegző bizonyítja.

A könyvállomány gazdagságának érzékeltetésére meg kell említeni legrégebbi könyvünket, a Pázmány Péter életműve zárókövének számító és irodalmi–esztétikai szempontból legjelentősebb alkotásának bizonyuló prédikáció-gyűjteményt. Ez a mind terjedelmére, mind tematikai

sokoldalúságára nézve gazdag kötet egy évvel halála előtt, 1636-ban Pozsonyban jelent meg. Bűn és erény, igazság és erkölcs, emberi, hivatali és szociális kötelezettségek, az ifjúság nevelésével összefüggő gondolatok adják tartalmi foglalatát, miközben megcsodálhatjuk lélektani fogékonyságát, művészi szerkesztőkészségét s nyelvének ízes gazdagságát. De megvannak a világháború előtti nagy magyar keresztény gondolkodók – pl. *Zubricky Aladár*, *Sbütz Antal*, *Kornis Gyula*, *Sík Sándor*, *Horváth Sándor* stb. – többnyire a Szent István Társulat sorozataiban megjelent teológiai–filozófiai–bölcseleti könyvei éppúgy, mint jeles költőink, íróink művei, nemcsak a régebbi korok bestsellerjei (csak ízelítőül: tucatnyi *Tormay Cécile*-, *Szentkuthy Miklós*- vagy *Passuth László*-könyv), de az újabb, sőt a legújabb kor művei is, beleértve a kultúra minden ágát, a komoly tudományos könyvektől a legkülönbözőbb népszerűsítő műveken keresztül akár a könnyed, szórakoztató művekig, ahogy azt a példaként csatolt *Salamon Béla*-könyv dedikált címlapja is bizonyítja.

Summa summarum, olyan nagy kincs birtokában vagyunk, melyet csak kevés egyházközség mondhat magáénak.

Szende Ákos

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente ötször: adventre, nagyböjtre, húsvétra, Te Deumra és Veni Sanctéra

XIV. évfolyam, 2. szám 2011. Nagyböjt. Lapunk megjelenését a XII. kerületi önkormányzat támogatja.

Szerkesztő: Szerdahelyi Csongor, főmunkatárs: Lukách Krisztina, korrektor: Rochlitz Bernadett, tördelő: Babics Balázs

felsokrisztina@felsokrisztina.net – www.felsokrisztina.net